

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X. X. X.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Gabrielou Kopuleťou
sídlem Havlíčkova 1043/11, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 17034 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2023 č.j. OAM-X-X/DP-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 9. 6. 2023 č.j. OAM-X-X/DP-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podané žalobcem dne 3. 2. 2022, a to tak, že žádost se zamítá a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. g)

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

v návaznosti na § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neprodlužuje, neboť je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce poukazoval na své vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 21. 4. 2023, kde uvedl rozhodné skutkové okolnosti a označil důkazy k prokázání svých tvrzení (listiny, účastnickou výpověď), poukázal na možnost fatálního nedorozumění se závažnými dopady do jeho soukromého a rodinného života, obsah tohoto vyjádření v žalobě znovu podrobně rekapituloval resp. jej citoval. Z důvodu procesní opatrnosti namítal porušení § 36 odst. 3 správního řádu, kdy bylo porušeno jeho procesní právo seznámit se s utajovanými podklady (které byly jediným podkladem napadeného rozhodnutí), a to minimálně v té (omezené) podobě, která nezmaří účel jejich utajení. Dále namítal, že utajované informace č.j. Y a Z fakticky nebyly a nemohly být jediným podkladem rozhodnutí, neboť řízení bylo doplněno minimálně o důkazy předložené žalobcem a bylo povinností žalovaného žalobce znovu seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí; pokud tak žalovaný neučinil, porušil § 36 odst. 3 správního řádu.
3. Uvedl, že v rámci své obrany pracoval pouze s domněnkami, neboť nebyl informován o podstatě vznesených obvinění, konstatování, že důvodem mohou být aktivity s vazbami na islamistické milice, nepovažoval za dostatečné z hlediska zákonných požadavků, v průběhu řízení nemohl zpochybnit to či ono jednání, kterým má údajně ohrožovat bezpečnost státu. Na základě obecného a vnitřně rozporného odůvodnění žalovaného žalobce nemá možnost se účinně bránit, zejména sdělovat skutkové okolnosti a předkládat podklady v rozsahu nezbytném pro zhodnocení věrohodnosti a přesvědčivosti zpravodajské informace. To navíc v situaci, kdy byl ze strany bezpečnostních složek ČR osloven a ujištěn, že se nechová nijak rizikově a byl požádán o spolupráci v zájmu zajištění bezpečnosti ČR. Žalobce, vycházející ze svého dosavadního způsobu života a spolupráce s bezpečnostními složkami, měl za to, že povaha utajované informace umožňovala, aby mu byla sdělena podstata důvodů, na jejichž základě žalovaný dospěl k závěru, že při svém pobytu na území může ohrozit bezpečnost státu; zvláště pokud žalovaný odkázal na možnost žalobce pobývat v ČR např. na základě krátkodobého víza, bude-li mu uděleno, a svou rodinu navštěvovat. Postup žalovaného je v rozporu s judikaturou ESLP tj. rozsudky č. 80982/12, č. 36328/13 a SDEU č. C-300/11, neboť mu nebyla sdělena podstata důvodů rozhodnutí a nebylo mu umožněno účinně hájit jeho práva.
4. Namítal, že utajované informace neposkytují dostatečně přesný ani spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci, o tom svědčí stanovisko žalovaného na str. 13 ve vztahu k vyjádření se žalobce k podkladům, kde žalovaný rezignoval na pokus srozumitelně shrnout podstatu důvodů, na kterých své rozhodnutí založil a rezignoval na řádné zjištění stavu věci v rozsahu, který by umožnil řádný soudní přezkum. Žalovaný si měl po obdržení rozsáhlého vyjádření žalobce včetně důkazních návrhů vyžádat nové vyjádření od orgánu, který podklady poskytl, tj. zpravodajských služeb, které by se vyjádřilo k námitkám žalobce o obraně. Bez tohoto nového vyjádření zpravodajských služeb rozhodnutí nemůže obstát z důvodu nedostatečnosti podkladů, správní orgán ani soud tak nemůžou zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace. Takové nové vyjádření však vyžádáno nebylo. V tomto směru

nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, a to jak ve vztahu ke zpravodajským informacím, tak ke skutečnostem relevantním pro vyhodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, mimo jiné i tím, že žalovaný neprovedl žalobcem navržené důkazy.

5. Vzněl námitku nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, nebyl řádně zjištěn skutkový stav ve vztahu k dopadům do rodinných životů občanů EU a jejich rodinného příslušníka, daný dopad byl nesprávně posouzen. Byl přesvědčen, že svým jednáním nezavdal příčinu, aby mohl být označen za hrozbu pro národní bezpečnost, v ČR žije 16 let životem slušného a čestného člověka, má čistý trestní i přestupkový rejstřík, v ČR vystudoval v oboru X, čemuž se ve své stávající práci věnuje i nadále (X), od r. 2019 žije v partnerském svazku se svou manželkou D., se kterou očekává narození prvního potomka, termín porodu má být v polovině X, matka manželky má závažné zdravotní problémy, je závislá na pomoci žalobce a jeho manželky, otec manželky je mimo republiku, to doložil žalobce listinnými důkazy a navrhl svůj účastnický výslech resp. výslech jeho manželky, nesouhlasil s odmítnutím jejich provedení žalovaným, neboť navrženými výsledky neměla být nahrazována či doplňována vlastní tvrzení, avšak tvrzení jimi měla být prokazována.
6. Dále poukazoval na vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, když na jednu stranu žalovaný vycházel jako z podkladu pouze z utajovaných informací, avšak na druhou stranu uvedl, že žalobce uplatnil skutečnosti, které považoval za relevantní, které také podložil některými doklady a správní orgán nepovažoval za nutné tyto skutečnosti dále ověřovat výslechem žadatele. V důsledku toho není zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel, které skutečnosti má za prokázané a které nikoli. Pokud jediným podkladem pro rozhodnutí byly utajované informace, pak se žalovaný nemohl kvalifikovaně vypořádat s otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
7. Měl za to, že v jeho případě existují mimořádné skutečnosti, které s ohledem na jeho soukromý a rodinný život odůvodňují vydání pobytového oprávnění, zájem ČR na zachování ochrany její bezpečnosti nepřevážil nad umožněním žalobci nadále pobývat na území. Předpokládal, že údajná riziková činnost, která zřejmě souvisí s X, zřejmě začala v době, kdy byl pozván na osobní schůzku k bezpečnostním složkám. Uvedl, že kdyby nebyl bezpečnostními složkami ujišťován o tom, že X není riziková, nikdy by X nepřijal ani by v ní nepokračoval. V rámci X, v této činnosti žalobce nevidí nic rizikového, žalovaný nerozporoval, že žalobce žije v ČR životem slušného a poctivého člověka, pouze naznačil možnou potencialitu jeho nebezpečnosti v budoucnu, dokonce zmínil možnost žalobce navštěvovat svou rodinu v ČR např. v rámci krátkodobého víza. Z toho usuzoval, že jeho dosavadní jednání nepředstavuje skutečné, aktuální, ani dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Domníval se, že možnost získání krátkodobého víza je pouze teoretická, jeho šance na získání alespoň krátkodobého pobytového oprávnění je fakticky nulová, což vyplývá z rozhodovací činnosti správního orgánu; žalovaný se měl zabývat reálnou možností získání krátkodobého víza a toto při rozhodování zohlednit.
8. Zopakoval svou pobytovou historii a okolnosti jeho soukromého a rodinného života, kdy žije v ČR od roku 2007, má zde těhotnou manželku, která potřebuje jeho podporu, její vycestování v průběhu těhotenství nebylo a není možné, rovněž zde žije matka manželky, která má zdravotní problémy, otec manželky je v zahraničí a bratr manželky žije v O., žalobce s manželkou, která je X občankou, nemají nikde jinde vytvořené

zázemí, žalobce nežije v zemi původu 15 let, X, v X byl naposledy jako malé dítě. Pokud by žalovaný zohlednil všechny tvrzené a žalobcem doložené skutečnosti, pak by nemohl dospět k závěru, že napadeným rozhodnutím nedojde k zásahu do rodinného a soukromého života žalobce resp. že jde o zásah z hlediska veřejného pořádku přiměřený.

9. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.
10. V žalobě rovněž požádal o přiznání odkladného účinku žalobě, což odůvodnil zejména zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný měl za to, že žalobní argumenty jsou do značné míry shodné s vyjádřením žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí, odkázal tak na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Skutečnosti, že žalobce v ČR pobývá dlouho a že nebyl trestně stíhán, ani další skutečnosti namítané žalobcem včetně jeho studijních úspěchů, nemají žádnou souvislost s uplatněným důvodem, pro který žalobce představuje nebezpečí pro bezpečnost České republiky. To, že se někdo navenek chová podle etických norem, ještě neznamená, že se nemůže věnovat též činnostem, které s těmito hodnotami nemají nic společného, resp. spíše naopak ohrožují bezpečnost ČR a jejích obyvatel.
12. Jde-li o činnost žalobce X, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že v této otázce nemohl být příliš konkrétní, protože by hrozilo, že vyzradí obsah utajované informace, která byla podkladem pro vydání rozhodnutí. Uvedl, že příslušná žalobní tvrzení jsou vyvrácena obsahem utajované informace, která je dostatečně přesná a detailní, aby bylo možné učinit závěr o její věrohodnosti, a to na rozdíl od tvrzení žalobce.
13. Žalovaný v rozhodnutí odůvodnil též neprovedení účastnického výsledku žalobce, žalobce neupřesnil, co mělo být tímto výsledkem prokázáno, žalobce se mohl kdykoli vyjádřit písemnou formou, výsledek je důkazním prostředkem, nikoli příležitostí pro to vznášet či opakovat jednotlivá tvrzení. Jsou-li podkladem rozhodnutí utajované informace, je navíc obtížné tento výsledek vést, aniž by hrozilo prozrazení jejich obsahu či zdroje.
14. K namítanému porušení § 36 odst. 3 správního řádu a recentní judikatuře ESLP či SDEU odkázal na Ústavní soud, který již v minulosti dovodil, že procesní omezení účastníků řízení spojená s legitimním zneprůstředněním utajovaných informací musejí být vyvážená tak, aby byla ve výsledku přiměřená sledovaným účelům tj. ochraně bezpečnosti státu a dalším ústavně aprobovaným zájmům (viz nálezy sp. zn. Pl. ÚS 11/2000 (N 113/23 Sb.NU 105; 322/2001 Sb.), sp. zn. II. ÚS 377/04 (N 136/46 Sb.NU 283)). Toto vyvážení je v daném případě zajištěno prostřednictvím správního soudu při přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 3116/21). Též ESLP v žalobcem uváděné věci č. 70982/12 uznal zájem ochrany bezpečnosti státu jako legitimní k omezení daného práva. Stát však musí zajistit dostatečné záruky, aby byl cizinec chráněn před svévolí.
15. Zkoumá se tedy, zda má cizinec právo na nezávislý přezkum rozhodnutí a zda existují přiměřená kompenzační opatření; tyto požadavky jsou v případě české právní úpravy, a tedy i žalobce, naplněny, k tomu viz rozsudek ESLP ze dne 26. 11. 2015 Regner proti

ČR, č. 35289/11, kdy ESLP vyzdvihl, že české správní soudnictví je postaveno na plné jurisdikci, shledal, že záruky jsou dostatečné.

16. Z judikatury správních soudů, Ústavního soudu i ESLP tedy vyplývá, že není bezpodmínečnou povinností žalovaného žalobci zpřístupnit utajované informace či sdělit jejich obsah, jde o míru záruk, které žalobci právní řád při rozhodování na podkladě utajovaných informací poskytuje (obdobně nálezy ÚS sp. zn. III. ÚS 22/20).
17. V případě žalobce je zřejmé, že důvodem pro zamítnutí jeho žádosti jsou jeho aktivity a vazby na islamistické milice; toto konstatování je sice do jisté míry obecné, avšak nejde o sdělení, které by např. pouze citovalo zákonný důvod či by pouze v obecné rovině odkazovalo na zájem na ochraně bezpečnosti České republiky či jiný veřejný zájem. Vychází-li rozhodnutí z utajovaných informací, musí to nutně reflektovat i rozsah jeho odůvodnění, nemůže být sdělen celý obsah utajované informace, jinak by účel jejího utajení byl zmařen. K tomu viz rozsudky NSS sp. zn. 10 Azs 270/2021, sp. zn. 10 Azs 521/2021 a rozsudek SDEU ze dne 4. 6. 2013 č. 300/11. V daném případě žalovaný žalobci sdělil podstatu důvodů (essence of the grounds), v nichž shledává, že žalobce představuje nebezpečí bezpečnosti státu, žalobce byl již ve správním řízení zastoupen advokátem, nyní v rámci soudního přezkumu soud jako kontrolní orgán má k utajované informaci plný přístup. Rovněž zpravodajská služba, která je původcem obou utajovaných informací, žalovanému uvedla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, že žalobci lze stran obsahu utajované informace sdělit pouze to, co žalovaný uvedl do záznamu ve spise; cokoli dalšího by podle této služby zmařilo účel utajení. Žalobce byl tedy na svých procesních právech omezen důvodně. Žalobcova námitka ohledně porušení § 36 odst. 3 správního řádu tak není důvodná.
18. Žalovaný se zabýval i otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, který poukázal na své rodinné vazby v ČR, tyto jsou žalovanému známy z úřední činnosti. Žalovaný se s touto otázkou podrobně vypořádal, poukázal na judikaturu ESLP, dle které by nevydání povolení znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života pouze výjimečně, a to s ohledem na nestálou a nejistou situaci, ve které se cizinec na území smluvního státu ocitl, čl. 8 Úmluvy sám o sobě nezaručuje právo na určitý konkrétní typ pobytového oprávnění. Neprodlení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu by tak mohlo mít za následek dopad do soukromého a rodinného života ve zcela ojedinělých případech, v případě žalobce žádné takové okolnosti srovnatelné s případy řešenými judikaturou ESLP ani nejsou dány, ani skutečnost, že se má žalobci a jeho manželce v brzké době narodit syn, není nijak výjimečnou okolností, je na žalobci a jeho manželce, kde se rozhodnou vést rodinný život, žádný smluvní stát EÚLP není povinen respektovat volbu cizince stran místa, kde si přeje vést rodinný život. V případě žalobce je daný zásah zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců a byl nezbytný ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), odpovídá společenské potřebě a je přiměřený jeho důvodu. Žalovaný posoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na čl. 8 Úmluvy, poměřoval jej ve vztahu k zájmu na zachování bezpečnosti ČR, žalobce se navíc aktivitám popsaným v utajovaných informacích věnuje dlouhodobě, což zavedává silný důvod se domnívat, že v nich bude pokračovat i v budoucnu, nejde o jednorázovou či ojedinělou aktivitu.
19. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

20. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 10. 2. 2022 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, k čemuž připojil přílohy, uváděl, že je studentem. Součástí spisu je e-mailové sdělení ze dne 7. 6. 2022 Fakulty X, dle kterého byl žalobce dne 7. 6. 2022 vyloučen z doktorského studia a od tohoto data přestal být studentem dané školy.
21. Dle záznamu do spisu ze dne 28. 2. 2023 č.j. OAM-X-X/DP-2022 bylo žalobci v souladu s § 36 odst. 3 věta druhá správního řádu, dáno na vědomí, že v jeho případě jsou podkladem pro rozhodnutí také písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 věta druhá správního řádu uchovávány odděleně mimo spis pod značkou: Z, Y. Bylo odkázáno na § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a bylo konstatováno, že s ohledem na povahu těchto podkladů není možné, aby se žalobce s nimi seznámil v jakékoli podobě, neboť by došlo ke zmaření účelu jejich utajení. Z tohoto důvodu správní orgán informuje žalobce alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají; z důvodu aktivit s vazbami na islamistické milice existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu.
22. Žalobce byl vyzván, aby se dostavil na pracoviště žalovanému k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, žalobce se dne 23. 3. 2023 seznámil s těmito podklady. Dne 21. 4. 2023 k tomu poskytl žalovanému obsáhlé vyjádření, kde poukazoval na svůj dosavadní dlouhodobý bezúhonný život v České republice, okolnosti svého pracovního života, vyjádřil se k záznamu do spisu ze dne 28. 2. 2023, kdy celou věc považoval za nedorozumění, dále poukazoval na okolnosti svého rodinného života, zejména na to, že se svojí manželkou očekává narození prvního potomka v polovině X, uvedl, že své doktorské studium na Fakultě X nedokončil, neboť musel přemýšlet o finančním zabezpečení rodiny; připojil listiny týkající se jeho studia, rodinného života a pracovní činnosti, které navrhoval provést k důkazu, dále navrhoval provést svůj účastnický výslech, aby mohl své aktivity vysvětlit žalovanému osobně.
23. V napadeném rozhodnutí ze dne 9. 6. 2023 žalovaný neprodloužil žalobci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia z důvodu existence důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Vycházel z negativního vymezení podmínek pro prodloužení tohoto povolení v § 37 zákona o pobytu cizinců, odkázal na písemné informace mu poskytnuté zpravodajskou službou ČR, tj. informace, které bylo přiřazeno č.j. Y (poskytnuta v režimu utajení stupeň „důvěrné“) a informace, které bylo přiřazeno č.j. Z (poskytnuta v režimu utajení stupeň „vyhrazené“), obojí dle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, odkázal na § 169m zákona o pobytu cizinců, dle kterého se tyto informace uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí. Shledal, že uvedené utajované informace popisují skutečnosti, na základě kterých nelze než dospět k závěru, že žalobce ohrožuje bezpečnost ČR resp. existuje důvodné nebezpečí, že by tak mohl učinit; v takovém případě je dán důvod neprodloužení daného typu pobytového oprávnění. Uvedl, že uvedené utajované informace jsou jediným podkladem rozhodnutí, žalovaný dle judikatury není oprávněn ani povinen zkoumat pravdivost této informace, ale je povinen zabývat se její věrohodností, přesvědčivostí a relevantností (viz rozsudek NSS sp. zn. 4 As 1/2015 a sp. zn. 9 Azs 81/2019), k otázce věrohodnosti pak rozsudek NSS č.j. 4 As 108/2013-74. Uvedl, že informace obsahují popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušnou službou, popisují konkrétní jednání žalobce ve vztahu ke

konkrétním skutečností, včetně zasazení do časového rámce, skutečnosti jsou popsány do detailu a působí tím věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací, též přesvědčivě, zároveň vyhodnotil, že jednání žalobce směřuje přímo proti bezpečnostním zájmům České republiky, utajované informace popisují konkrétní skutečnosti ve vztahu k žalobci, které jsou ve svém souhrnu schopny přivodit nebezpečí pro Českou republiku a její obyvatele, zdrojem je operativní činnost zpravodajské služby. Uvedl, že informace jsou prosty názorů a domněnek, jejich obsahem je reprodukce konkrétních skutkových zjištění, vyplývá z nich, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu z důvodu jeho aktivit s vazbami na islamistické milice, obsah informací vystihuje dlouhodobý a nenáhodný charakter aktivit žalobce, které jsou pro ČR nežádoucí. Dospěl k závěru, že z uvedených utajovaných informací je patrné, že vycházejí z osobní činnosti, jednání a chování žalobce, vztahují se k delšímu časovému období a poskytují takové podklady pro rozhodnutí žalovaného, ze kterých si lze učinit úsudek o jejich věrohodnosti, jsou přesvědčivé a relevantní ve vztahu k důvodu zamítnutí této žádosti. K naplnění příslušného zákonného důvodu není nutné, aby cizinec svým jednáním přímo bezpečnost státu ohrožoval, ale dostačuje, aby jeho jednání bylo způsobilé vystavit bezpečnost ČR v ohrožení, je naplněn požadavek skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení bezpečnosti státu ze strany žalobce. Posuzoval přiměřenost dopadu tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, vyšel z § 174a zákona o pobytu cizinců a z čl. 8 odst. 2 Úmluvy, dle kterého je v případě ohrožení bezpečnosti státu zásah do práva jednotlivce na soukromý a rodinný život přípustný, výjimku by představoval pouze mimořádně závažný zásah. Vyšel z toho, že žalobce žije v ČR se svou manželkou, se kterou se oženil dne X, daným rozhodnutím nejsou žalobce s jeho manželkou zcela zbaveni možnosti vést společný rodinný život, nejde o zákaz žalobci pobývat na území ČR. Dále poukázal na to, že žalobce již od 7. 6. 2022 neplní účel pobytu (byl vyloučen ze studia), jehož prodloužení se domáhá, v ČR sice pobýval od roku 2007, jde však stále o menší část jeho života, a v obecnější rovině není dána překážka, které by bránila jeho integraci v domovském státu, žalobce je v produktivním věku, dobrého zdravotního stavu, neuvedl žádné překážky ve vycestování, v X žijí oba jeho rodiče, nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, informace poskytnuté zpravodajskou službou České republiky jsou natolik závažné, že popsané následky jsou těmito důvody adekvátní. Je to žalobce sám, který svým jednáním ohrožuje bezpečnost ČR a jejích obyvatel, veřejný zájem na zachování těchto hodnot má přednost před individuálním právem jednotlivce na respektování soukromého života. Dané odůvodnění považoval v souladu se zákonem, ba i nad rámec § 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Poukázal na § 36 odst. 3 správního řádu, kdy žalobce se s obsahem spisového materiálu seznámil dne 23. 3. 2023, s utajovanými informacemi přitom nemohl být seznámen, podrobně uvedl obsah vyjádření žalobce ze dne 21. 4. 2023, v rámci kterého žalobce navrhl k důkazu též svůj účastnický výslech, shrnul listinné přílohy podání, žalovaný se následně podrobně vyjádřil k tomuto vyjádření žalobce a jeho jednotlivým argumentům, považoval za nesporné, že žalobce již více než rok nestuduje a tedy není zřejmé, proč usiluje o prodloužení tohoto pobytového oprávnění, odůvodnil neprovedení listinných důkazů a účastnického výslechu, opětovně posoudil dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce i s ohledem na jeho nenarozeného syna, nicméně zájem ČR na ochraně její bezpečnosti považoval za převažující. Jeho žádosti by navíc nebylo možné vyhovět, neboť žalobce již prokazatelně nestuduje.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (viz výzvy soudu ze dne 17. 7. 2023) a ani soud nepovažoval nařízení ústního jednání za nutné.
26. Soud konstatuje, že již nemohl přihlížet k podání žalobce, které bylo soudu doručeno dne 11. 8. 2023 a ve kterém žalobce uplatnil důkazní návrhy, neboť došlo soudu poté, co byl dne 8. 8. 2023 rozsudek vyhlášen vyvěšením zkráceného znění bez odůvodnění na úřední desce soudu.
27. Podle § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců *na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.*
28. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
29. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
30. Podle § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j).*
31. Podle § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky.*
32. Podle § 169m zákona o pobytu cizinců *písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí. (odst. 1) Jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi. (odst. 2) Vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je*

správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí. (odst. 3)

33. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona *správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
34. Podle čl. 8 Úmluvy *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
35. Žalobce namítal porušení § 36 odst. 3 správního řádu, kdy mělo být porušeno jeho právo seznámit se s utajovanými informacemi, a to v podobě, která nezmaří účel jejich utajení. Tato námitka není důvodná.
36. Podle § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.*
37. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že zásadním podkladem pro závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, a tedy i pro neprodloužení pobytového oprávnění, jsou zjištění, která jsou obsažena v utajované části spisu. K utajení určitých informací přistupují správní orgány v případech, kdy existuje výrazný zájem státu na utajení zjištěných skutečností. Takový postup umožňuje zákon č. 412/2005 Sb., o utajovaných informacích a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochraně utajovaných informací“) v ustanovení § 6 a následujících a zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 169m.
38. Problematikou utajení části spisu a odepření účastníku řízení se s obsahem této části seznámit, se zabývá již ustálená judikatura. K tomu lze odkázat například na nález Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, ve kterém tento soud vyslovil, že „není jisté možné, aby byl správní orgán pod záminkou absolutního zachování procesních

práv účastníka nucen uvádět ve svých rozhodnutích skutečnosti, které by mohly ohrozit zájem státu, efektivitu práce zpravodajských služeb či policejních složek, anebo bezpečnost jejich agentů či třetích osob“. Je totiž třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo.

39. Ustanovení § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců omezuje procesní práva cizince i rozsah odůvodnění správního rozhodnutí. Dané ustanovení sice představuje dílčí zvláštní úpravu oproti obecné úpravě správního řádu, nicméně použitelnost § 36 odst. 3 správního řádu nevylučuje. Z ust. § 36 odst. 3 věty druhé s.r.s. vyplývá, že seznámení se účastníka s podklady obsahujícími utajované informace je možné pouze v omezené míře, aby to nezmařilo účel utajení, přičemž je navíc třeba vyjádření orgánu, který takové podklady poskytl.
40. Je třeba zdůraznit, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že lze akceptovat skutečnost, že ani v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nejsou uvedeny utajované údaje, přičemž postačí, že je uveden odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a stupeň jejich utajení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010-102, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 4 As 41/2007-58, a ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63), což je zakotveno v § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy v napadeném rozhodnutí nebyly konkretizovány důvody, pro které byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu, nelze takové rozhodnutí považovat za rozporné se zákonem, když je zřejmé, že v napadeném rozhodnutí byl uveden odkaz na příslušné zprávy zpravodajské služby.
41. V rozsudku ze dne 16. 2. 2022, č. j. 6 Azs 352/2021-38 NSS konstatoval, že: *„Jeví se rovněž v takových případech jako vhodné, aby rozhodující orgány daly prostor k vyjádření se k otázce, jaké informace je možné účastníku řízení sdělit, orgánům, od nichž tyto utajované informace obdržely. Lze se totiž domnívat, že původce utajované informace může nejlépe posoudit otázku vyvážení výše uvedených zájmů, zejména v jaké míře musí obsah informace zůstat zcela utajen.“*
42. Žalovaný v tomto smyslu postupoval, založil do spisu záznam ze dne 28. 2. 2023, a to na základě vyjádření původce o tom, jaké informace lze žalobci sdělit; v tomto záznamu žalovaný informoval žalobce o tom, co v obecné rovině z utajovaných informací vyplývá. Žalovaný je sám vázán zákonem o ochraně utajovaných informací a není oprávněn prozrazovat jejich obsah nad rámec toho, s čím bylo možné žalobce dle původce utajované informace seznámit. V tomto smyslu tak k porušení § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo, neboť samotné utajované podklady nebylo možné žalobci zpřístupnit.
43. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, dle které nebyl informován ani o podstatě vznesených obvinění a nemohl se tak účinně bránit.
44. Dle rozsudku NSS ze dne 4. 11. 2021, č. j. 10 Azs 270/2021-54, č. 4279/2022 Sb.: *„Rozhoduje-li správní orgán v pobytových věcech cizince pobývajícího na území České republiky na základě obsahu utajované informace [zde zamítnutí žádosti cizince o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky], má v každém případě povinnost seznámit cizince alespoň s podstatou důvodů, které z utajované informace plynou.“* K tomu rovněž rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2022 čj. 10 Azs 438/2021 – 47.

45. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2022, č. j. 4 Azs 400/2021-29 k výkladu § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců uvedl: „*Předmětné ustanovení zároveň obsahuje v podstatě dva požadavky. První požadavek (povinnost správního orgánu uvést v odůvodnění rozhodnutí odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení) je důležitý jednak z pohledu přezkumu odvolacím orgánem, jednak z pohledu přezkumu správními soudy, které přezkoumávají podklady rozhodnutí do značné míry samostatně, nezávisle na žalobních námitkách. Ovšem nelze pomíjet ani druhý zákonný požadavek uvedený v § 169m odst. 2 větě druhé zákona o pobytu cizinců. Správní orgán, byť v rozhodnutí vychází z utajovaných informací, nemůže rezignovat na odůvodnění s poukazem na to, že vše je „schováno“ v utajovaných podkladech. Právě naopak, i ve vztahu k utajovaným informacím musí správní orgán rozvést alespoň nějaké úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Stejně tak musí rozvést důvody vydání rozhodnutí, byť obojí pouze v tom rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi. Jde tedy o to, aby správní orgán vydal alespoň v nějaké míře přezkoumatelné rozhodnutí, které bude určitým způsobem hodnotit utajované informace, aniž ohrozí jejich charakter a důvody jejich utajení.*

Správní orgán by měl v této souvislosti v odůvodnění výslovně uvést též podstatu důvodů, na kterých své rozhodnutí založil, respektive skutečnosti, které z utajovaných informací v obecné rovině plynou. Jen tak může správní orgán zachovat minimální požadavky na kontradiktornost řízení, jak o tom hovoří Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 4. 6. 2013, ve věci C-300/11, ZZ s odkazem na čl. 47 Listiny EU, podle něhož adresát rozhodnutí musí mít možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se ho týká, buď přečtením samotného rozhodnutí, nebo na základě sdělení těchto důvodů na jeho žádost, „aby mu tak bylo umožněno hájit svá práva za co nejpríznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud, jakož i k tomu, aby byl tento soud plně schopen provést přezkum legality dotčeného aktu“. Povinnost správního orgánu sdělit alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti (rozhodující skutkové okolnosti na rozdíl od hodnocení právních otázek) z utajovaných podkladů vyplývají, má svůj základ právě v požadavcích unijního práva.“

46. Soud shledal, že žalovaný požadavkům nastíněným shora uvedenou judikaturou na sdělení podstaty důvodů, které z utajovaných informací v obecné rovině plynou, dostál, když žalobci na základě souhlasu původce informace (určité zpravodajské služby České republiky) sdělil, že z důvodu aktivit s vazbami na islamistické milice existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Soud shledal, že taková informace není pouhým opakováním zákonného důvodu, jde o sdělení dostatečně konkretizované a nijak paušalizované, aby žalobce získal alespoň v základních rysech představu, na jakých důvodech je založeno napadené rozhodnutí. Soud k tomu též poznamenává, že otázku, zda správní orgány sdělily účastníku řízení dostatečně alespoň v obecnosti podstatu důvodů, které jsou obsaženy v utajovaném podkladu, je nutno hodnotit vždy individuálně a s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem každého případu; nelze proto činit žádné obecné závěry stran toho, jaké informace mají být účastníku řízení z utajovaných podkladů zpřístupněny (rozsudky NSS ze dne 7. 2. 2022, čj. 10 Azs 438/2021-47, č. 4328/2022 Sb. NSS, ze dne 16. 2. 2022, čj. 6 Azs 352/2021-38, ze dne 29. 3. 2022, čj. 4 Azs 405/2021-29, a ze dne 3. 11. 2022, čj. 10 Azs 202/2022-42).

47. Toto sdělení podstaty důvodů je v souladu i s příslušnou judikaturou ESLP a SDEU. Konkrétně dle rozsudku velkého senátu Soudního dvora ze dne 4. 6. 2013, ZZ, C-300/11

soud musí v každém případě zajistit, aby dotčená osoba byla informována o „*podstatě důvodů*“, které jsou základem pro sporné rozhodnutí, „*způsobem, který náležitě zohlední nutnost zachování důvěrnosti důkazů*“, což v daném případě bylo naplněno. Obdobně dle rozsudku velkého senátu ESLP ze dne 15. 10. 2020 ve věci *Muhammad a Muhammad proti Rumunsku* (stížnost č. 80982/12) právní orgány musí informovat cizince alespoň o podstatě vznesených obvinění, této problematice se týká též rozsudek ESLP ze dne 9. 3. 2021 ve věci *Hassine proti Rumunsku* (č. 36328/13), kdy cizinci bylo pouze zcela obecně sděleno, že je nežádoucí osobou kvůli ohrožení národní bezpečnosti. Daná námitka tak rovněž není důvodná.

48. Stran přezkumu napadeného rozhodnutí ve vztahu k hodnocení utajovaných informací vyšel soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, který se zabývá bezpečnostním řízením (zrušením platnosti osvědčení pro stupeň utajení přísně tajné), nicméně jeho závěry týkající se odepření přístupu k utajovaným informacím účastníkovi řízení jsou plně aplikovatelné i na projednávanou věc. Jelikož žalobce nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li, co je jejich obsahem, musí to být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými. Tentýž princip konstatuje i žalovaným zmiňovaná judikatura na str. 14 napadeného rozhodnutí, dle níž postačuje, pokud do utajované části spisu má přístup pouze správní soud, nikoliv účastník správního řízení.
49. Posouzení existence nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, byla provedena žalovaným, jeho závěr se však opírá o skutečnosti, které podléhají určitému stupni utajení, proto je nelze žalobci sdělit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 7 As 18/2014-29, a ze dne 27. 4. 2016, č. j. 4 As 1/2015-50.)
50. Soud proto přezkoumával postup a důvody pro zamítnutí žádosti žalobce v úplnosti nad rámec uplatněných námitek. Soud se s utajovanou částí správního spisu podrobně seznámil a po posouzení obsahu utajovaných informací dospěl k závěru, že představují dostatečnou oporu pro závěr žalovaného o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Z obsahu obou utajovaných informací vedených žalovaným pod č.j. Y a č.j. Z, je seznatelné, proč žalovaný k výše uvedenému závěru došel, tyto podklady soud považuje z hlediska daného závěru za dostačující. Soud ve shodě s žalovaným shledal, že utajované informace obsahují popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušnou službou, popisují konkrétní jednání žalobce, a to do detailu, jsou zasazeny do časového rámce, čímž působí věrohodně a přesvědčivě, jsou prosty názorů a domněnek, naopak je jejich obsahem reprodukce konkrétních skutkových zjištění, tento obsah vystihuje nenáhodný a dlouhodobý charakter aktivit žalobce. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že tyto aktivity směřují proti bezpečnostním zájmům České republiky, přičemž dané podklady poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu z důvodu jeho aktivit s vazbami na islamistické milice.
51. Soud si je vědom příslušné judikatury, dle které není oprávněn přezkoumávat pravdivost utajované informace (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2019 č.j. 9 Azs 81/2019), nicméně musí hodnotit její věrohodnost, přesvědčivost a relevanci. NSS k tomu v rozsudku ze dne 7. 2. 2022 č.j. 10 Azs 438/2021-47 uvedl: „*Nejvyšší správní soud*

v případě rozhodování na základě utajovaných informací konstantně judikuje, že listiny v utajovaných podkladech nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez příčinného skutkového podkladu v podkladech zachyceného a soudem ověřitelného. Správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost skutečností v utajovaných podkladech uvedených a jejich význam ve vztahu ke sporné věci (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, čj. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod 32). Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k němu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, ne vyfabulované. Tyto informace musí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. výše uvedený rozsudek 2 Azs 259/2019, bod 22).“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2022 č.j. 8 Azs 230/2020-48 či ze dne 12. 3. 2020 č.j. 2 Azs 259/2019-28.

52. Soud se tak zabýval otázkou, zda jsou skutečnosti uvedené v samotných utajovaných podkladech dostatečně individualizovány, přičemž shledal, že je dostatečně určité popsáno konkrétní jednání žalobce, které je zasazeno do určitého skutkového, časového a místního rámce, přičemž se jedná o určité delší časové období, nejde tak o činnost nahodilou. Nejedná se ani o pouhé názory či domněnky zpracovatele, je obsažen popis zdroje získaných informací. S ohledem na to a na celkový kontext popsáný v těchto informacích soud považuje dané informace za dostatečně věrohodné a přesvědčivé pro přijetí závěru o žalobci jako nositeli bezpečnostního rizika pro Českou republiku.
53. Žalobce v návaznosti na seznámení se s podklady pro rozhodnutí poskytl žalovanému rozsáhlé vyjádření ze dne 21. 4. 2023, kde poukazoval na okolnosti svého pobytu v České republice, na skutečnosti ze svého studijního, pracovního i osobního života včetně poukazu na jeho dobrovolnou spolupráci s bezpečnostními složkami České republiky, přičemž se snažil závěry žalovaného vyvrátit. Žalovaný na toto vyjádření a návrhy na doplnění podkladů pro rozhodnutí v napadeném rozhodnutí adekvátně reagoval, vyjádřil se určitým způsobem ke vzneseným jednotlivým námitkám žalobce, a to zejména na stranách 11-13 napadeného rozhodnutí, přitom dostatečným způsobem odůvodnil, proč nebyly tyto námitky způsobily vyvrátit závěry žalovaného o tom, že žalobce by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Žalovaný přitom mohl na tyto námitky reagovat pouze ve velmi omezeném rozsahu, a to s ohledem na jeho povinnost nezpřístupňovat obsah utajovaných informací. I při respektování této povinnosti však žalovaný dostal i požadavku vyjádřit se k argumentům žalobce, kdy však právě s ohledem na nezbytnost utajení informací uchovávaných odděleně mimo spis nemohl být konkrétnější. Touto povinností nezpřístupnit obsah utajovaných informací je vázán i soud, a z tohoto důvodu se nelze k předmětným námitkám žalobce nijak blíže vyjádřit. Soud však shledal, že tyto námitky nebyly způsobily zpochybnit závěry žalovaného přijaté na základě utajovaných informací jako podkladu pro rozhodnutí, že jednání žalobce je v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky. Zároveň soud shledal, že utajované informace shromážděné žalovaným poskytovaly k tomuto závěru dostatečnou oporu, nebylo namístě, aby si žalovaný vyžádal nové vyjádření zpravodajských služeb České republiky, nebyla porušena povinnost řádného zjištění skutkového stavu, relevance závěrů žalovaného nebyla dostatečným způsobem zpochybněna.
54. Namítanou trestní i přestupkovou zachovalost žalobce žalovaný nijak nerozporoval, tyto skutečnosti mu byly známy z úřední činnosti, nicméně poukázal na to, že možnost

aplikace ustanovení ohledně rizika ohrožení bezpečnosti státu se neodvíjí od existence trestního stíhání či obvinění žalobce orgány činnými v trestním řízení. Soud s tímto odůvodněním souhlasí, je nerozhodné, zda je žalobce trestně zachovalý, neboť dle § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců postačuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu, což není nijak navázáno na případné trestní stíhání či odsouzení cizince, zákon o pobytu cizinců přitom obsahuje samostatná ustanovení, dle nichž lze zrušit/neprodloužit pobytové oprávnění, spáchal-li cizinec trestný čin.

55. Žalovaný ani nepochybil (ani neporušil § 36 odst. 3 správního řádu), pokud žalobce po doplnění vyjádření žalobce ze dne 21. 4. 2023 znovu neseznámil s podklady pro rozhodnutí, neboť žalovaný žalobcem navržené písemnosti mezi podklady pro rozhodnutí nepřijal, což v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, podklady tak dodatečně nebyly nijak doplněny, a nemohla tedy nastat ani povinnost žalovaného umožnit žalobci seznámení se s těmito podklady.
56. K námitkám žalobce týkajícím se nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života uvádí soud následující.
57. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí na základě požadavků § 37 odst. 2 písm. a) a § 174a zákona o pobytu cizinců zabýval též posouzením přiměřenosti z hlediska dopadů do soukromého a osobního života žalobce, v tomto smyslu zvažoval zejména skutečnost mu známou z úřední činnosti, že na území ČR žije žalobce s manželkou, což považoval za nesporné. V návaznosti na vyjádření žalobce ze dne 21. 4. 2023 však vzal v úvahu též další tvrzení žalobce ohledně jeho soukromého a rodinného života, a to zejména, že s manželkou očekávají narození dítěte v X, žalobce v ČR pobývá od r. 2007, vystudoval zde, své doktorské studium však již nedokončil, neboť musí finančně zabezpečit rodinu, má zde zaměstnání ve X, je trestně bezúhonný. Žalovaný tato tvrzení nijak nerozpíral, z těchto tvrzení v napadeném rozhodnutí vyšel a hodnotil je z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života, odůvodnil, proč žalobcem navržené materiály nepřijal mezi podklady pro rozhodnutí. V tomto směru tak nelze vytýkat žalovanému nedostatečné zjištění skutkového stavu z hlediska okolností soukromého a rodinného života, žalovaný pak neopomenul tato doplňující tvrzení žalobce zohlednit ve svém hodnocení. Žalovaný tudíž ani nepochybil, pokud mezi podklady nepřijal materiály doplněné žalobcem týkající se jeho soukromého a rodinného života (těhotenský průkaz, lékařské zprávy manželky žalobce, diplom žalobce a materiály týkající se jeho studia, rozsudek OS Praha 1, daňová přiznání), neboť tato tvrzení nijak nezpochybňoval, nepřijetí těchto materiálů mezi podklady dostatečně odůvodnil, práva žalobce tedy v tomto směru nemohla být nijak narušena. Z těchto důvodů ani soud příslušné podklady, které žalobce přiložil k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, k důkazu neprováděl (tj. diplom bakalář, diplom magistr, výkaz o studiu, potvrzení o absolvování kurzů, výpis z rejstříku trestů a evidence přestupků, rodinné fotografie, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1, potvrzení Velvyslanectví X, daňová přiznání, oddací list, prohlášení manželky, těhotenský průkaz a lékařské zprávy manželky), navíc jsou z většiny součástí správního spisu.
58. Pokud jde o tvrzený návrh na provedení účastnického výslechu a provedení výslechu jeho manželky, soud z vyjádření žalobce ze dne 21. 4. 2023 zjistil, že žalobce v něm uplatnil návrh, avšak pouze na provedení účastnického výslechu žalobce, nikoli jeho manželky. Výslech své manželky žalobce nikdy v průběhu správního řízení nenavrhoval, žalovaný tak ani neměl povinnost se s takovým důkazním návrhem

vypořádat. Žalobce tak ve vyjádření navrhoval provedení účastnického výsledku svojí osoby, avšak nikoli k okolnostem soukromého a rodinného života, nýbrž k vysvětlení svých „aktivit“ (jak uvádí ve vyjádření), jinými slovy k vyvrácení podezření ohledně problematických činností žalobce. K tomu se však žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil (viz str. 13), uvedl, z jakých důvodů považuje jeho provedení za nadbytečné, kdy zejména provedení výsledku jako důkazu nemá nahrazovat tvrzení žalobce, žalobce měl možnost ve správním řízení uplatnit veškerá tvrzení, která považoval za podstatná, což také učinil. Nebylo tak zřejmé, k čemu by provedení účastnického výsledku jako důkazu mělo sloužit, zároveň by tímto výsledkem nemohla být ověřována pravdivost utajovaných informací, které by ani nemohly být jakkoli při tomto výsledku komunikovány. Soud má za to, že žalovaný se s tímto důkazním návrhem žalobce vypořádal dostatečně, přičemž se s příslušným odůvodněním žalovaného ztotožňuje. Ze stejných důvodů ani soud nepřistoupil k provedení dokazování účastnickým výsledkem žalobce.

59. V žalobě žalobce uplatnil zcela nové tvrzení, které ve správním řízení vůbec neuváděl, a sice, že matka jeho manželky má vážné zdravotní problémy, přičemž žalobce společně se svou manželkou o ní pečují. K tomu soud uvádí, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. S ohledem na to soud nemohl k těmto novým tvrzením žalobce přihlédnout a příslušnou námitkou se již blíže nezabýval. Tento postup je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. viz rozsudek ze dne 30. 5. 2023 č.j. 3 Azs 246/2021-47. S ohledem na to neprováděl soud k důkazu propouštěcí zprávu z nemocnice ze dne 1. 6. 2023 týkající se matky manželky žalobce, ani prohlášení manželky žalobce ze dne 19. 6. 2023.
60. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalovaný hodnotil na str. 6-7 a str. 14 napadeného rozhodnutí, přičemž soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Žalovaný vyšel z § 174a zákona o pobytu cizinců, dle kterého je při posouzení přiměřenosti vždy třeba zohlednit závažnost nebo druh protiprávního jednání žalobce a dále další aspekty, zvažoval tak, zda hrozba ohrožení bezpečnosti státu je důvodem dostatečně závažným, aby žalobci s ohledem na jeho soukromý a rodinný život nebylo již dále umožněno na území dlouhodobě pobývat. Akcentoval, že čl. 8 odst. 2 Úmluvy právě v situaci ohrožení bezpečnosti státu zásah do soukromého a rodinného života připouští, přičemž k prolomení by mohlo dojít pouze v případě, kdy by se jednalo o případ mimořádně závažný. Takové okolnosti však v případě žalobce shledány nebyly. Žalobce žije v České republice delší dobu, tj. od roku 2007, nicméně stále se jedná o menší část jeho života, přičemž v domovském státě má stále vazby, na které může v případě návratu navázat, žijí tam jeho rodiče. Na území ČR žije s manželkou, se kterou v brzké době očekává narození prvního potomka, manželka je X občankou. Na druhou stranu však u manželky nejsou dány žádné zvláštní okolnosti (zejm. zdravotní či jiné), pro které by byla na trvalé osobní přítomnosti žalobce závislá, žalobce v České republice ani nevlastní nemovitosti, jeho zdravotní stav je dobrý, je praceschopný a v produktivním věku, při návratu do země původu by pro něj tudíž nemělo být obtížné zpětně se integrovat. Nejde tak o situaci nijak mimořádnou. V daném případě ochrana společnosti převažuje nad soukromými zájmy žalobce, které sice z hlediska rodinných poměrů nejsou bezvýznamné, avšak ve svém souhrnu není zásah do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřený ve srovnání s dotčeným veřejným zájmem.

61. Soud k tomu poukazuje např. na rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“
62. V rozsudku ze dne 24. 9. 2021 č.j. 10 Azs 266/2021-102 ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu NSS uvedl: „*Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudky ze dne 12. 1. 2017, čj. 10 Azs 312/2016-59, bod 31 a ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30, bod 22). Stěžovatel v ČR pobývá již od roku 2002, má zde nemocnou manželku, kterou vozí k lékaři do Německa, dále zde má zletilou dceru, která dle jeho tvrzení zamýšlí v ČR studovat, a také nezletilou dceru, o které tvrdí, že s ním žije ve společné domácnosti. NSS si je vědom složité situace, v níž se stěžovatelova rodina nachází poté, co správní orgány zrušily jeho povolení k trvalému pobytu. Avšak jejich obtíže nepřeváží nad naléhavou potřebou chránit před stěžovatelem zdejší veřejný pořádek (body [22] a [23] shora). NSS sdílí názor krajského soudu, že stěžovatelova manželka, stejně jako jeho dvě dcery, se v ČR obejdou bez jeho trvalé přítomnosti. Stěžovatel nijak nevyvrací závěr krajského soudu, že jeho manželka nevyžadovala soustavnou péči po prodělání chirurgických zákroků v letech 2013, 2018 a 2021. Netvrdil, že by byla odkázána výlučně na jeho péči a nemohla se vrátit do plnohodnotného života. Snad jen na jednom místě na s. 11 kasační stížnosti uvádí, že manželka není schopna se o sebe sama postarat, aniž toto tvrzení nějak rozvíjí.*“
63. Dle rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30: „*Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.*“ Dále zde NSS uvedl: „*Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů jeho rodiny) jakkoliiv dovodit. Naopak, přestěhování stěžovatele a s ním případně jeho manželky a dětí do Vietnamu a jejich společnému životu tam nic nebrání.*“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2021 č.j. 10 Azs 177/2021-64.

64. Obdobně, v posuzovaném případě sice v případě neprodloužení povolení k pobytu žalobce dojde k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, který nebude moci na území České republiky pokračovat v soužití s manželkou a jejich očekávaným dítětem. Na druhou stranu tím žalobce a jeho rodinní příslušníci nejsou zcela zbaveni možnosti dále vést svůj rodinný život, nebyly tvrzeny žádné překážky, proč by svůj rodinný život nemohli dále rozvíjet v domovském státě žalobce, či v jiném státě, který jim pobyt umožní. Otázka případného udělení krátkodobého víza není předmětem tohoto řízení, jedná se o hypotetickou otázku, která není z hlediska posouzení dané věci rozhodná.
65. Naopak je však v dané věci rovněž podstatné, že studium žalobce v České republice již bylo ukončeno, tato skutečnost byla ve správním řízení nesporná, žalobce ani netvrdil, že by započal jiné studium. Již z toho je zřejmé, že žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia ani žalovaný nemohl vyhovět, což v napadeném rozhodnutí uvedl.
66. S ohledem na všechny shora uvedené důvody soud žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.
67. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
68. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí a ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. srpna 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně